

• VIEDOKLIS

Svarīgi uzturēt pazišanos

Pagastos, mikrorajonos un mazpilsētās arvien biežāk notiek svētki noteiktām cilvēku grupām, piemēram, kaimiņiem. Svētkiem ir potenciāls kļūt par tradīciju konkrētajā vietā, bet ne vienmēr tas tā notiek.

Sociālo procesu pētniece **Ilze Mileiko** ir pārliecināta, ka ne visām tradīcijām jābūt dzīvotspējīgām: “Jebkuri pasākumi, kas ļauj cilvēkiem vienam otru iepazīt un veidot attiecības, ir ļoti būtiski. Kā ir, piemēram, Rīgā? Cilvēki dzīvo vienā daudzdzīvokļu mājā daudzus gadus, bet viens par otru neko nezina. Bet, pazīstot kaimiņus, dzīve veidojas pavisam citāda – tas dod iespēju nepieciešamības gadījumā sadarboties. Pazīstot kaimiņus, ir vieglāk lemt par svarīgām lietām, kas attiecas uz visiem mājas iedzīvotājiem, piemēram, mājas renovāciju vai bērnu laukuma ierīkošanu. Daudzi jautājumi kļūst vieglāk atrisināmi, ja cilvēki viens otru pazīst. Uzturot labas attiecības, pazišanos, kaimiņiem var rasties arī vēlme kopīgi atzīmēt svētkus, veidot jaunas tradīcijas. Arī pavisam ikdienišķās lietās kaimiņu attiecībām ir nozīme. Ja tās ir labas, tad varam kaimiņam palūgt sāli vai uz neilgu brīdi pieskatīt bērnus.

Bērniem sadraudzēties nav problēmu, reizēm tieši bērni mudina vecākus iepazīties. Draudzēšanās ir viena no lietām, kuru nevis vecāki māca bērniem, bet bērni vecākiem. Runājot par vecāka gada gājuma cilvēkiem, vēlme iesaistīties procesos ir atkarīga no tā, kāds esi bijis līdz šim. Ja labprāt komunicēji ar citiem un piedalījies pasākumos, arī vecumdienās tas šķitīs pašsaprotami. Ja no cilvēkiem esi izvairījies, tad diez vai 80 gadu vecumā sāksi apmeklēt kaimiņu rīkotos pasākumus.

Ja runājam par kaimiņu svētkiem, protams, jābūt līderim, kurš uzņemas iniciatīvu. Tas ir ļoti liels darbs. Ja svētki nekļūst par tradīciju, tam var būt vairāki iemesli. Latvieši ļoti labi māc citus kritizēt, bet bieži aizmirst par padarīto pateikt paldies. Protams, ir cilvēki, kuriem patīk rīkot svētkus, tā ir viņu būtība, bet liela daļa tomēr gribētu sajūst to patīkamo pēcgaršu. Tāpat rīkot pasākumus vairākus gadus pēc kārtas vienam cilvēkam var kļūt apgrūtināši. Ja svētkus vēlas, tad varbūt tos rīkot visiem kopā, sadalot pienākumus, nevis visu nastu uzlikt viena cilvēka pleciem? Jebkurā gadījumā tas, cik apmeklēts un kvalitatīvs pasākums būs un kādas būs atsauksmes, lielā mērā saistīts ar to, kādas ir kaimiņu attiecības.

Ielu, kaimiņu vai pagalmu svētki Latvijā nav jaunums. Šodien šiem svētkiem tikai mainīts nosaukums. Jau senos laikos kaimiņi mēdza sanākt kopā, tā ir Latvijā pazīstama tradīcija. Bet, ja kāds no pasākumiem nekļūst par tradīciju, nav jāpārdzīvo. Tas ir plūstošs process, vienmēr būs cilvēki, kuri pasākumus gribēs, kamēr citi – negribēs. Der apdomāt arī to, ka tādām tradīcijām kā kaimiņu svētki nav obligāti jānotiek katru gadu, tie var tikt rīkoti arī katru otro gadu vai, piemēram, ik pēc četriem gadiem.”

MADARA OZOLIŅA
Foto: Marta Martinsone-Kaša

Vai jūs iesaistītos kaimiņu svētkos?

MARKUSS ROZĪTIS
-Esmu dzirdējis par kaimiņu svētkiem, bet pats tos neapmeklēju. Ja tie tiktu rīkoti atkal, iespējams, piedalītos. Ideja šķiet jauka. Vienmēr ir interesanti uzzināt vairāk par cilvēkiem, kuri dzīvo blakus, ar ko katrs nodarbojas. Reizēm var gadīties situācijas, kad nepieciešama kaimiņa palīdzība, un tad ir labi, ja esam pazīstami.

PAULA GRAUDIŅA
-Nezinu par tādiem svētkiem, bet man nebūtu intereses piedalīties. Mums ar kaimiņiem nav tāda saikne, lai gribētu kopā pavadīt laiku. Cēsis dzīvoju tikai uz laiku, tādēļ nav vēlmes kaimiņus iepazīt tuvāk.

MĀRIS BOBROVS
-Es zinu kaimiņus, ar kuriem dalām vienu kāpnutelpu, bet nedomāju, ka man būtu jāpazīst tālāk dzīvojošie. šādus svētkus, visticamāk, neapmeklētu, jo ikdienu ir gana aizņemta. Cita nozīme ir pazīt kaimiņus laukos – tur viens otru vienmēr pasveicinām, šķiet, laukos cilvēki ir draudzīgāki.

SANTA KALNIŅA
-Esmu no Mārsnēniem, par šādu ideju iepriekš nebiju dzirdējusi. Doma šķiet ļoti jauka un interesanta. Labprāt šādus svētkus rīkotu arī mūsu pagastā. Pēdējā laikā daudzām mājām un dzīvokļiem mainījušies īpašnieki, un šis būtu jauks veids, kā visiem iepazīties.

LILIJA OSĪTE
-Nezinu, vai šādus svētkus nepieciešams rīkot. Esmu no Jāņmuižas, mēs ar kaimiņiem esam ļoti draudzīgi. Viens otru pazīstam un satiekamies bieži. Mūsu pusē ir ļoti daudz bērnu, tieši viņu dēļ vecāki, vecvecāki satiekas un iepazīstas.

Vai būs turpinājums

Pagājušā gada vasarā tika īstenota Cēsu iedzīvotāju iniciatīva “Kaimiņu svētki”, tos rīkoja vairākos pilsētas mikrorajonos. Lai arī šovasar ir klusums, tas nenozīmē, ka “Kaimiņu svētki” netiks rīkoti nākamgad.

MADARA OZOLIŅA

“Kaimiņu svētku” ideja radās iedzīvotāju forumā, to rosināja paši cēsnieki. Mērķis bija novērst atsvešināšanos, veicināt satuvināšanos, iedzīvotāju saliedēšanu kopīgām aktivitātēm, bet, pats galvenais, iepazīt citam citu. Viena no pasākuma rīkotājām Evija Taurene stāsta: “Mēs,

“Kaimiņu svētku” organizētāji, vēlējamies radīt vietu un laiku, lai dotu iespēju satikties, aprunāties, lai kopā priecātos, lai risinātu kopīgus aktuālos jautājumus, ieviestu kopīgas tradīcijas un pasākumus, dot iedzīvotājiem iespēju ne tikai iepazīties ar kaimiņiem, klausīties mūziku un baudīt līdzņemtos cienastus, bet arī tikties ar speciālistiem, kas konsultē par māju siltināšanu, atkritumu šķirošanu un pagalmu labiekārtošanu.”

E. Taurene norāda, ka šogad svētkus nerīkoja, jo trūcis kapacitātes. “Vienmēr jābūt līderim, kurš apkopo idejas, sasauca kopā cilvēkus. Vienam jābūt iniciatoram, tas ir viens no risinājumiem jautājumiem. Tomēr sarežģī, ka ideja ir dzīvotspējīga. To pagājušajā vasarā parādīja arī iedzīvotāju vēlme iesaistīties. Katrā apkaimē pirms svētkiem cilvēki sanāca kopā, aprunājās, ko pasākumā vēlētos. Citi

iesaistījās vairāk, citi mazāk, kāds sagādāja mūziku, kāds domāja par aktivitātēm, nesa ēdienus,” atceras E. Taurene.

Viņa arī piemin, cik būtiski rīkot pasākumus, kas paredzēti šaurākam cilvēku lokam: “Daļa daudzdzīvokļu namu iemītnieku dienu pavadā galvenokārt savā kvartālā, ne visiem ikdienā ir iespēja doties uz centru vai citām vietām, kur notiek lielākā daļa aktivitāšu. Tādēļ ir būtiski kaimiņu svētku tradīciju turpināt un dot iespēju arī šiem cilvēkiem baudīt patīkamus notikumus pie mājām. Tas vairo viņu iesaistīšanos, attiecību veidošanu ar kaimiņiem. Mēs novērojām, ka vecāka gada gājuma cilvēki kaimiņu svētkos uzrunāja jaunās paaudzes cilvēkus, iepazīsinās. Nereti ikdienā to darīt neatļaujamies, kautrējamies. Tad nu šī bija iespēja brīvākā atmosfērā aprunāties un veltīt laiku cits citam.” □

Pulcējas savos svētkos

■SPRINGĒNIEKI KOPĀ. Sprīņu kalna svētkos apkārtējo māju iedzīvotāji, arī tie, kuri te reiz dzīvojuši, jaukā gaisotnē pavadīja vakaru.

Sprīņu kalna svētkos skvērā pulcējās ap simts sprīģenieku. Lielākoties šai vietai piederīgie.

SARMĪTE FELDMANE,
teksts un foto

“Te nodzīvoju trīs gadus, Irēju istabu. Te īpaša aura, to nevar izstāstīt, jāpazīvo, tad sapratīs. Tagad esmu no Remdēnkalna,” saka Andris Zārdiņš. Sprīģos atšķirībā no citiem Līgatnes kalniem ir tikai privātmājas. Lielākoties celtas pagājušā gadsimta 70., 80. gados. Te Zvaigžņu, Rītausmas, Gaismas, Saules, Mēness un Laimes ielas. “Dzīvoju vecāsmammas celtā mājā. Līgatnē katrs ir lepns par savu kalnu. Ieeju veikalā, ja atnācis kāds no cita kalna, viņam vienmēr paprasis: “Ko tu te dari?” Atceros, jaunībā sprīģenieki bija nelaimīgākie, jo mājās nācās iet kapsētas kalnā,” pastāsta Liene Krīvena, bet mamma Svetlana, kura arī mūžu nodzīvojusi Sprīņu kalnā, piebilst, ka viņas paaudze to vienmēr saukusi par Slimnīcas kalnu. “Cits citu pazīstam, bet ikdienā pie kaimiņiem tāpat vien ciemos neejam. Kad mū-

su Gaismas ielā ievilka centrālā ūdensvadu, tad mājā, kurai pieslēdza ūdeni, bija Ūdens balle, kaimiņi gāja skatīties,” pastāsta Svetlana. Liene pačukst, ka vietu, kurā sprīģenieki svin svētkus, vietējie sauc par Dzērājparku, jo te tuvu veikals, koku paēnā soliņš.

Arī skvēram sava vēsture. 50., 60. gados dārznieks Pēteris Straume te bija iecerējis rožu dārzu. Te iestādīti reti koki.

Svētku reizē pie galdiem raisās sarunas, krājas stāsti, piedzīvojumi. Sprīģenieki paši sniedz koncertu, godina vecāko iedzīvotāju Brigitu Kauliņu, pazīstamu audēju, kurai jau 92 gadi, un Veltu Kāpostu, kura te nodzīvojusi visu mūžu. Pēc sprīģenietes Dainas Birnes ierosinājuma top “Sprīņu kalna receptu grāmata”.

“Te izauga bērni, aizvien brauc šurp uz savām vietām,” pastāsta Ineta Žagare. Viņa jau 15 gadus dzīvo Augšlīgatnē, bet Sprīņu kalnā no bērniības zina katru meža taciņu.

Atcerieties, kā vienmēr bērni pulcējās Vērmaņu mājās? Un kā izgāja ar pirmo uzcelto saliekamo somu māju? Kura saimniece cep visgardākos “Napoleonus”? Un visiem ir atbildes. Muzicē Gunita un Justs, visi dzied līdzī... Aldim Urtnam ik uz soļa seko Arta. Kurš gan šo suni nepazīst? Viss kā jau pie savējiem. □

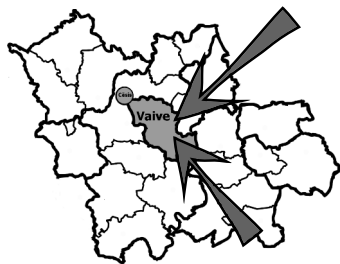
Kalnu svētku tradīcija

MADARA OZOLIŅA

Šis bija piektais gads, kad Līgatnē tika svinēti kalna svētki. Līdz šim svinēts Rīgas kalnā, Skolas kalnā, Remdenkalnā un Pluču kalnā, tagad bija kārtā Sprīņu kalnam. Svētki vēl nav svinēti visos Līgatnes kalnos, tradīcija tiks turpināta. Pašvaldības aģentūras “Kultūras un tūrisma centrs” darbiniece Daina Birne svētkus vērtē par skaistu un īpašu tradīciju: “Šiem pasākumiem gatavojamies laikus. Arī šogad aicinājām iedzīvotājus sameklēt fotogrāfijas, kurās redzama Sprīņu kalna vēsture, lai veidotu izstādi. Cilvēki ik gadu iesaistās, lai svētkus nosvinētu godam. Iedzīvotāji zina, ka tiks vārīts lielais katls ar zupu, cilvēki piedāvā pašaudzētus dārzeņus. Ikvienam patīk būt iesaistītam, dalīties arī ar idejām un padomiem. Un kopā izdodas radīt burvīgu noskaņu.

Pirms pieciem gadiem, kad šī ideja tika ierosināta, mēs nezinājām, kā viss izvērtīsies. Galvenā doma bija – nepieciešami svētki šaurākam cilvēku lokam, taču, lai izietu no mājām. Nezinājām, vai cilvēkiem šī ideja patiks, vai būs atsaucība. Pirmajā reizē, vakarā, kad viss jau bija it kā beidzies, saule rietēja, bet mūziķi turpināja spēlēt, cilvēki turpināja svinēt. Viss bija jauki un sirsnīgi. Novērojām arī, ka kopā pie viena galda pulcējās ģimenes vairākās paaudzēs. Pēc šiem pirmajiem kalnu svētkiem sapratām, ka būs turpinājums.”

UZZIŅAI

Vieta,
kur rast
piederību

Vaives pagasta Kaķukrogā pagājušajā pavasarī durvis vērā Amatu māja, un pusotra gada laikā tā iekarojusi ievēribu un atzinību. Uz Amatu māju regulāri brauc ne tikai pagastā dzīvojošās dāmas, sievietes ir lielum lielākā daļa nodarbinātās, bet arī no Cēsīm un blakus novadiem. Šajā nedēļā atsāksies aktīvā nodarbinātības sezona, kas vasarā bija pieklususi. Tiesa, aušanas istabā aktivitāte valdīja visu vasaru, auda jostas, brunčus, darinot sev tautastērpus.

Par Amatu mājas nodarbinātību programmu rūpējas Vaives tautas nama vadītāja Lāsma Dene, aktīvi iesaistās arī biedrības "Lauku sieviešu atbalsta grupa "Vaive"" aktīvistes.

L. Dene stāsta, ka radošo vakaru nodarbinātības notiek katru ceturtdienu, programma izkristalizējas sarunās, uzklusot, ko kura apmeklētāja vēlas apgūt: "Šie radošie vakari ir dažādu prasmju, iemaņu apgūšana, papildināšana. Pieaicinām speciālistus, kas pastāsta, pamāca, parāda, arī pašas dalībnieces labprāt dalās pieredzē. Darbojamies dažādās jomās – ēst gatavošanā, rokdarbos, mākslās, tajās, par kurām ir interese."

Gan L. Dene, gan "Lauku sieviešu atbalsta grupa "Vaive"" nemitīgi cenšas piesaistīt finansējumu aprikojuma papildināšanai, pasniedzēju algošanai, rakstot projektus gan pašvaldības, gan Vidzemes plānošanas reģiona konkursiem. Ne tikai lai mācītos, bet arī lai atstātu apgūto uzskatāmās liecībās. Par projektu finansējumu iegādāts filmēšanas un apstrādes aprīkojums, vairāk nekā pusgada tika filmētas Amatu mājas nodarbinātības- meistarklases, un tagad vietnē youtube.com skatāmas 15 dažādu prasmju apguves filmiņas.

Ne viss jādodomā no jauna, daudz ko prot paši pagastā dzīvojošie. L. Dene norāda, ka galvenā ideja – dabūt šurp tās gudrības, kas ir katrā lauku viensētā: "Katrā taču mīt kāds, kurš kaut ko prot, vajag tikai to celt gaismā!"

Vaives Amatu māja ir ne tikai vieta, kur apgūt dažādas iemaņas, bet vieta, kur rast piederību šim pagastam, kur satikt savējos, pārrunāt ne tikai amatniecības jautājumus, bet arī ikdienas rūpes.

"Kādai jomai veltām tikai vienu nodarbinātību, bet ir jomas, kurām notiek vairākas. Piemēram, šūšana mozaikas tehnikā notika vairākās nodarbinātībās, jo vispirms vajadzēja laiku, lai saprastu, kas ir kas. Ir nodarbinātības, kurās interesentu mazāk, bet ir arī tādas, piemēram, zīda apgleznošana, kad dalībniecēm trūka vietas. Kupli apmeklētās arī praktiskās nodarbinātības ēdiena gatavošanā. Dāmas, kas piedalās šajās nodarbinātībās, iemānījušās apvienot patīkamo ar lietderīgo. Proti, nodarbinātības visu pagatavo, mājās atliek uzsildīt, un ģimenei vakariņas gatavas. Bija tāds interesants atgadījums, ka kādā ceturtdienā, kad notika rokdarbu nodarbinātības, ienāca sieviete un jautāja, vai tad kulinārijas nodarbinātību nebūšot, esot vīram apsoliļusi, ka te sagatavos vakariņas. Ko tagad? Nācās atrast viņai kādu recepti, lai mājās nav jāiet bešā," smaidot stāsta L. Dene.

Kā jau minēts, šonedēļ sākas jauna radošo nodarbinātību sezona, plāns pirmajam pusgadam jau zināms, atliek tikai darboties.

Ļauties aušanas
magijai

■PĒDĒJIE DARBI. Vaives Amatu mājā no stellēm tikko noņemtas četras noaustās jostas. Pēdējos apstrādes darbus veic audējas Līga Sekste – Finarte (no kreisās), Inta Ezerniece, Anita Feldmane un Guna Muceniece.

Foto: JĀNIS GABRĀNS

Jau vairākus mēnešus Amatu mājā diendienā kladz stelles, te darina tautiskās jostas, brunčus. Lai vaivēnietēm būtu šī iespēja, galvenais nopelns biedrībai "Lauku sieviešu atbalsta grupa "Vaive"", kas rakstījusi projektus. Brunču rakstu apzināšanai un aušanas prasmju iegūšanai, sākot jau ar stellu sagatavošanu aušanai, piesaistīta zinošā meistare Dagnija Kupče.

mājā, kad kopā pulcējās rokdarbnieces, kuras audušas tautiskās jostas - Anita Feldmane, Guna Muceniece, Līga Sekste – Finarte un jostu aušanas skolotāja Inta Ezerniece. Uz stellēm vienā vijumā noaustas četras jostas, un I. Ezerniece atzina: "Klāt patiesības mirklis, lai beidzot tās paņemtu rokās, sajustu."

Audējas saka, ka vislielākā pacietība vajadzīga pirmajai, kurai uz gatavo jostu jāgaida visilgāk. Līdzīgi ar brunču audumu, kur pie rezultāta tiks vien tad, kad būs noauti visi astoņi.

A. Feldmanei sākumā licies, ka jostas aušana ir nepaveicams darbs: "Paldies skolotājai, kas uzmundrināja, palīdzēja. Josta vēl grūtāk auzama nekā audums brunčiem, jostai rūpīgi jālasa raksts, nedrīkst pieļaut kļūdas. Kamēr saproti, kas ir kas, kur augša, kur – apakša, paiet laiks, bet beigās jau gāja samērā raiti."

I. Ezerniece notin visu garo jostu virteni, tie kopā ir 12 metri, katra josta – trīs metrus gara, tad jostas tiek sagrieztas un beidzot katra var paņemt savu darinājumu rokās. Sievietes atzīst, ka tas tiešām burvīgs brīdis, kad redzi visu jostu kopumā, un neslēpj, ka ielaists pa kļūda, bet tās nav steigušās labot. "Vismaz varēsim pazīt, kura josta kurai," smeļot saka Anita.

Tiek veikti pēdējie darbi, lai jostas būtu gatavas lietošanai. Sarunas rit arī par brunču aušanu,

ko daža jau paveikusi. G. Muceniece atceras, ka sākumā darbs pie lielajām stellēm nemaz nevedies. Viņa atšķir plānotāju, kur ierakstīts, ka viņa pirmajā reizē audusi trīs stundas, rezultāts vien dažī centimetri.

"Ar prātu jau saproti, kas jādara, bet paiet laiks, kamēr roku darbība saiet ar kāju darbību, tad vēl musturs jāielāgo. Kad ir sajūta, ka nu tik varētu aust un aust, brunčis noausts. Lielākais gandarījums, kad redzi, ka audums veidojas, kad novērtē to kopumā."

Jostu noņemšanas brīdī klāt arī "Lauku sieviešu atbalsta grupas "Vaive"" aktīviste, pagasta pārvaldes vadītāja Valda Zaļaiskalna, kurai jau redzējums par nākamajiem darbiem tautastērpu darināšanā: "Blūzes daudzām ir, tagad top jostas, brunči, tad sāksim cepuru šūšanu, rindā gaida lielie lakati jeb villaines, gribam arī darināt vestes, uzadīt kokvilnas zeķes mežģīņu rakstā, lai rezultātā būtu pilns tautastērpa komplekts."

Pati savu brunču audumu jau noaudusi, tagad gaida rezultātu. Viņa saka, ka aušana ir kā sava veida magija: "Tā ievēl, tās, kuras pamēģinājušas aust, pēc darba pabeigšanas taujā pēc nākamā projekta. Esam ieplānojuši paplašināt Amatu mājas telpas, lai var uzstādīt vēl vienas stelles, tad aušana ies ātrāk, līdztekus varēs strādāt divas audējas."□

Radīt savu prieku

■TOP! Dzintra Egle ceļu uz savu tautastērpu sākusī ar tautisko brunču aušanu, sev izvēloties Launkalnes rakstus.

Foto: MARTA MARTINSONE - KAŠA

Dzintra Egle auda pēdējos centimetrus brunčiem, lai dotu vietu nākamajai audējai. Lielajās stellēs viņai šis pirmais darbs, pirms tam strādājusi ar divu paminu stellēm, darinot lupatniekus.

"Tas krietni vieglāk, lielajās stellēs četras paminas, bet es jau tā vienkāršāk, strādāju ar vienu kāju, ne tā kā īstie audēji. Sajūta ir ļoti laba, ka var apgūt ko jaunu. Ja nebūtu steigās, ja varētu to darīt mierīgāk, būtu vēl labāk, bet arī tagad izbaudu šo iespēju. Aušana, tas ir kaut kas palicis neat-

bildēts no bērnības. Atceros, Sadzīves pakalpojumu kombinātam bija audēji, bija tik skaisti darbi, un, redz, pēc tik daudziem gadiem es pati to tagad daru! Kas to varēja iedomāties! Ja vēl tiec pie tādas skolotājas kā Dagnija Kupče, tas noteikti ir jāizmanto, katram tas nav dots! Esmu priecīga, ka ceļš mani atveda uz Vaives Amatu māju. Biju atnākusi uz kādu diskusiju, uzzināju par šo iespēju, tā esmu te un aužot radu sev prieku," saka Dzintra.

Viņa saviem brunčiem izvēlējusies Launkalnes rakstu, jo patīkot košas krāsas, lai arī nekādas saistības ar to pusi neesot. Dzintra stāsta, ka līdzīgi kā citām iesācējām šajā arodā sākumā viss gājīs

ļoti lēnām, tagad dienā varot no aust 50 centimetrus, strādājot no astoņiem rītā līdz četriem pēcpusdienā.

Viņa stāsta, ka prot tikai pašu minimumu – aust -, lai pastāvīgi varētu sagatavot visu aušanai, vēl daudz ko mācīties: "Tagad jau te kopīgi darbojamies, tad tas paveicams, bet lai viena pati? Tur vēl nezina cik stellu jāgatavo zinātā-

ja vadībā. Aušana ir tas vienkāršākais."

Dzintra stāsta, ka šis pirmais posms ceļā uz savu tautastērpu: "Šajā procesā nedaudz par vēlu esmu ienākusi, citas meitenes jau uzsūvušas tautiskās blūzes, man tādas nav, bet būs! Audišu arī jostu un piedalīšos visos turpmākajos darbos."□

Lappusi sagatvojis
JĀNIS GABRĀNS

Publikācijas sagatavotas ar Valsts reģionālās attīstības aģentūras finansiālu atbalstu no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem.

Mērķprogrammā "Reģionālo un vietējo mediju atbalsta programma" atbalstīts projekts nr. Nr.2/MEDIA/18/013

Valsts reģionālās
attīstības aģentūra